

Bencze Mihály

A Sas és a Turul

Röpködő, űzött vándor, kinek álmait fosztják,
rászáll a völgyek mély titkára, s szívében dacol,
viharral, vérrel, sorssal. Ősi csillagok áldják,
szemében könnycsepp, a fény vad reménnyel araszol.

Télbe fagyott sikolyerdő és véres fenyvesek,
jeges sziklák gyöngyháza áhított tündérfélszem.
Árpád vállán ültem, ólomtollaim fényesek,
hát én vagyok a legöregebb sas Dél-Erdélyben?

Téridőben tavasz pattan, csőröm hosszú s görbe,
gúzsba kötnek a karmaim, s jussom a szent éhség.
Utódaim szálljatok fel abba a szent körbe,
takarjátok el a napot, ne gyötörjön kétség!

Csőrömmel a sziklát ütöm, amíg ki nem szakad.
Trianon óta létem a magasság mélysége,
vérből virág sarjad, elkerülnek mind a varjak.
Most nő villogó új csőröm, hitem ékessége.

Megszentelt új csőrömmel kiszaggatom karmaim,
ordas vadak néznek lentről, zúg a halálhörgés.
Bölénytürelem, táltos ének, békés álmaim
kinövesztik új karmaim, dicsér égi zengés.

Vad mágiát vijjogok, kiszaggatom tollaim,
magyar írók kapkodják, szélben úszó kopjafák,
történelmet írnak véremmel. Az új tollaim
kinőttek, új röptemet büszke őseim várják.

A tavaszi sas, egy lehajtott fej mértékével,
ősszel az égen turulként szárnyal a hitében.
A múlt futópont a jövő horizontján, kivel
követjük Jézust, hogy Krisztussá váljon szívünkben.



Adjatok áldást, álmot, tüzet, lelket táplálót,
pirkadó hajnalt, nádzizegést, örökölt békét!
Adjatok évszakot, vihart, villámot, megváltót,
gyökérben szunnyadó erőt, szeretetből kévét!

Suhan a felkelő Nap mögött, eljött a mennyből.
Minden sziklán hirdeti, hogy miénk az ezer év,
melyet most gyújtnak a lelkünk szelíd mécseséből,
angyalok, gyerekek, s az eltemetett ezer év.

(Csernátfalu, 2011. január 15.)



Abonyi Mária: A folyó

Mészely József

Amikor olyan vagyok

amikor olyan vagyok
mint amilyennek lenni
nem vágytam soha
mintha idegenül
mintha az ámítás képében
mintha kifordított köpenyben
indulnék utamra
mintha búcsúzáskor
más szavával köszönnék
más szemével néznék értetlenül
más érzeteivel érezném
magam idegennek
mintha e ripacs móka
álarca mögül
kifelejtettem volna arcomat

Anyanyelvem

Örökül
édesanyámtól kaptam,
hogy vigyázzak rá,
soha el ne hagyjam.
Édesanyám
nem csak szavakat adott,
de talpam alá földet is,
amelyen óvón állhatok.

Anyanyelvem olyan,
mint a sejtelmes mélység,
mint a fölénk boruló
véghetetlen kékség,
olyan áradóan illatos,
mint a kora nyári rét, a tisztás,
és olyan színes,
